

Ben Hur.

— En Fortælling fra Kristi Tid

af Lewis Wallace.

Medaermtant General, forstærkende Besatning i Konstantinopel.

Paa Dansk ved Vilh. Møller.

(Kontin.)

Ben Hur søgte at arbejde sig af Bejen . . . Da hørte han rappe Klæreslag og saa en Galej komme lige hen imod sig; det næste Sekund kunde maatte stæffe ham Redning eller Død! Med Opbydelse af al sin Kraft anstregte han sig for at stude den tunge Plante frem under sig. I det samme dukkede op af Vandet, i knap en Arms Længde fra ham, først en stinnende Hjelmskæppe og saa to Hænder med udsplilede Fingre, — store, stærke Hænder, der saa ud til aldrig at ville slippe, hvad de først havde faaet Tag i. Hjelmen sank igen — og kom op — og Hovedet kom med, og et Par Arme, der pistede Vandet som i Dødstamp; nu drejede Hovedet lidt, saa Ansigtet blev synligt. Munden stod aaben, Lignene var stive, Ansigtet ligblegt og fortrukket, — et gruopækkende Syn! Men Ben Hur udstødte ikke desto mindre et Skrig af Glæde; og just i det Nu, da den drukkende var ved at synke igen, greb han ham i Hjelmskæppen, der gik ned under Hagen, og halede ham til Planken.

Det var Quintus Arrius, Tribunen! . . . En Stund flummede og skydede Vandet, saa Ben Hur havde stort Besvær med at passe paa, at han ikke selv blev skyllet ned af Planken, og at han kunde holde Romernes Hoved oven Vandet . . . Galejen var roet forbi, saa tætt ved dem, at Væerne paa dens ene Side nær havde ramt dem; men gled nu videre, midt imellem fjæmmende Mennesker, hen over hælmlædte og blottede Hoveder. Da lød der et dumpt Brag, og straks efter vilde Skrig. Ben Hur saa efter Galejen og sølte uvilkaarlig en vis Tilfredsstillelse: „Astræa“ var hævet!

Kampen blev ved at rase. Men nu slyngede aabenbart nogle af Stibene. Hvem? Havde Romerne eller Søroerne fejret? Ben Hur forstod kun alt for godt, at deraf afhang hans og Tribunens Stæbne. Han havde faaet Quintus Arrius op paa Planken og beflittede sig nu paa at holde ham der. Langsomt dæmrede Morgenerne frem. Han hilste Daggrønt med en underlig blandet Følelse af baade Fortab og Angest. Var Romerne slagne, saa var Tribunen hørt, — og hvad skulde der da blive af ham, Ben Hur? Flygte? Der var jo ikke den Vlet paa Jorden, hvor ikke Romers stærke Haand kunde naa ham!

Solen kom op. Vinden var løst af, det var ganske stille. Til venstre saas Land; men der var for langt ind til at der kunde være Tale om at søomme derind. Hift og her saas Skibbrudne, som drev om paa Planker og lignende, og rundt omkring var der fuldt af brændende og rygende Bragstumper. Længere borte laa en mætteløs Galej, uden Væer ude; og endnu længere borte saas sorte Punkter, der bevægede sig, — muligvis flygtende eller forfølgende Stibe.

Der gik nok en Time. Kom der ikke snart Hjælp, var det vist ude med Tribunen: han laa stundom saa stiv og stille, som var han allerede død. Ben Hur fik Hjelmen af ham og derpaa — med stort Besvær — ogsaa Brystharnisset; Hjertet slog uregelmæssigt. Alligevel, saa længe der var Liv, var der da Haab! Ben Hur holdt fast — og ventede, — og efter sit Følts Stil bad han.

Til hans store Glæde begyndte virkelig Tribunen at komme til sig selv. Han talte — først kun usammenhengende, næsten uherlige Spørgsmaal om, hvem der havde reddet ham, og hvem der havde sejret? Saa var det, ligesom han samlede ny Kraft deraf, at han ikke vidste, hvad Udfald Slaget havde faaet, og Ordene faldt lettere fra hans Læber. Han lovede Ben Hur, at hvis Lykken vilde være dem gunstig, skulde han ikke saa længe til at fortælle, at han havde frelst Quintus Arrius' Liv. „Men“, lagde han til, „det er ikke sikkert endnu, at Du egentlig har vist mig en Velgerning. Lov mig, at Du vil gøre mig den største Tjeneste, det er nogen muligt at vise mig, — og jeg skal belønne Dig rigere, end Du har drømt Dig!“

„Hvad jeg tør gøre, det skal jeg gøre for Dig,“ svarede Ben Hur.

Arrius tav lidt. — „Er Du ogsaa virkelig en Søn af Jihamar?“ spurgte han saa . . . „Jeg har kendt din Fader og højtager ham . . .“

Hans Stemme blev saa svag, at Judah maatte bøje sig helt ned over ham for at høre, hvad han saagde.

„Tag den Ring af min Fingers“, fortsatte han. „Tag den af!“ (Judah adlede). „Dg bring den til min Forvælder, Du træffer ham i en Villa i Nærheden af Misenum. Fortæl ham, hvordan Du har faaet den, og forlang saa af ham, hvad Du vil, — han vil ikke afflaa Dig noget, han vil hjælpe Dig til, hvad der staar i hans Magt . . . Til Gengæld lov mig, — faerg mig til forud, hører Du, at Du vil gøre, hvad jeg beider Dig om . . .“

„Edele Arrius,“ sagde Ben Hur, „det laaber til at være noget meget vigtigt, — hvor kan jeg saa binde mig forud? . . .“

„Se!“ afbrød han pludselig sig selv, — „mine Fædres Gud være prisel! der kommer et Skib — fra Nord!“

„Fører det Flag?“

„Nej. Det har Sæj og tre Rækker Væer og gaar meget hurtigt.“

„Et fejtrigt Romersk Skib vilde have hejst mange Flag; det maa være et af Hændens!“ sagde Tribunen. „Hør nu, hvad jeg vil sige Dig. Et Skibet, der kommer, et Søroerestib, saa beholder Du det Livet. Maatte de lænker Dig til en Væer igen; men de slaar Dig næppe ihjel . . . Jeg derimod — jeg er for gammel til at overleve min Værs Forlis. Der skal ikke spørges andet i Rom, end at Quintus Arrius gik under, som det sømmer sig en Tribun, med sit Skib. Altfaa, — hvis det er et fjendtligt Skib, saa stød mig i Havet, . . . og lad mig dø!“

„Nej, Tribun,“ svarede Ben Hur, „jeg skylder Herren min Gud større Ulyghed end Dig; og for hans Aasyn staar jeg til Ansvar for dit Liv! Tag din Ring igen, ellers, — ja, saa kaster jeg den i Havet!“ . . . Og Tribunen hørte, at Ringen blev kastet i Vandet.

„Taabe!“ mumlede han. „Du skaer Dig selv og hindrer ikke mig. En Romer, der er opdraget i Platons Væer, foretrækker Døden ved en andens Haand for Selvmord; men vil Du ikke give mig Døden, saa skal jeg vide at stæffe mig den selv!“

„Jeg kan ikke handle anderledes!“ sagde Ben Hur. „Heller vil jeg selv dø end have forshyldt din Død, — Du, som i tre lange Aar var den første . . . nej,“ rettede han sig selv, „det andet Menneske, der viste mig Venlighed!“

Der blev en Pause. Begge stirrede de hen efter Skibet.

„Nu sætter det en Vaad ud!“ sagde Ben Hur.

„Er der stadig intet Flag?“

„Nej. Men Skibet har en Hjelmskæppe paa Mastetoppen.“

„Hvad har det? Saa maa det være Romere!“

„Vaaden tager Skibbrudne op . . . Den tror videre — der ligger en forladt Galej, — den vil den hen til . . . Saa! nu lagde den om paa Siden af den! Og der gaar Folk ombord!“

Tribunen havde luftet Sjænen. „Tat Du din Gud, som jeg har tattet mine Guder!“ mumlede han. „Havde det været Søroerne, saa havde de boret Skibet i Sønt. Det er Romere! Vi har altsaa sejret — og vi er frelse . . . Skynd Dig, vind ad dem! raab, saa højt Du kan! . . . Jeg kendte din Fader; han lærte mig, at en Jøde er ingen Barbar. Jeg skal gengælde Dig, hvad Du har gjort for mig; jeg staar ene i Verden, — jeg gør Dig til min Søn! . . . Men raab højere, højere endnu! Ikke et Øjeblik maa spildes! De skal fortsætte Jørfølgelsen, — ikke en af Søroerne maa slippe bort!“

Ben Hur havde rejst sig halvt op og vintede og raabte, saa højt han kunde. Endelig opbagede Vaadsmændskabet ham: Vaaden nærmede sig, — den optog ham og Quintus Arrius.

Ombord paa Galejen modtoges Tribunen med store Værsbevisninger. Han lod sig fortælle nøjagtigt alle Enteltheder fra Slaget. Efter at saa alle de, man endnu kunde se søomme om paa Bragstykker, var blevet reddet, og Byttet var blevet opstillet, udfoldedes paany Kommandoflaget, og Quintus Arrius stredede nord paa for at forene sig med Resten af Flaaden. Den Afdeling, der var sendt rundt om den, indtraf virkelig i rette Tid og gjorde det fuldstændig af med Fjenden. Intet af hans Skibe slap ud; og der blev entret og ført bort som Pris hele 20 fjendtlige Galejer!

Paa Misenum's Dæmning modtoges den hjemvendende Tribun med al mulig Pomp og Pragt. Hans Venner saa lidt forbausede paa det unge Menneske, han havde med sig. Quintus Arrius fortalte omstændeligt, hvordan Ben Hur havde frelst ham, men uoverste ikke med en Stabels hans tidligere Historie. „Og nu, mine Venner,“ sluttede han, idet han lagde Haanden paa det unge Menneskes Skulder, „er han min Søn og Arving. Han skal en Gang have min Formue, hvis jeg efterlader mig nogen, og han skal bære mit Navn. Vær hans Venner, som I ere mine Venner!“

I Virkeligheden adopterede han Ben Hur, saa snart de lovfælede Formaliteter var blevet opfyldte . . . Paa den Maade viste den tapre Romer sin Taknemlighed mod ham, som havde frelst hans Liv.

En Maaned senere blev der i Rom — i Scaurus' Teatret — holdt en stor Fæst i Anledning af Sejren over Søroerne. Paa Bygningens ene Side var anbragt trierige Trofæer og derunder „Sæblerne“ af de 20 erobrede Stibe; oven over det hele — synlig for 80,000 Tilskuere — stod disse Ord: „Taget fra Søroerne i Euripus-Bugten af Quintus Arrius, Duumvir.“

VIII.

Vi er i Juli, Aar 23 efter kristelig Tidregning, og i Antiochia, Nierlands Dronning, næst Rom Verdens mægtigste om end ikke stærkest befælede By . . . Man plejer at antage, at hin Tids Udsøvelse og Overdaadighed uddigt fra Rom. Men den, som ser nærmere til, opdager, at Sædernes Jordværelse indførtes fra Osten til Vesten, at de befejrede paavirkede Sejherrerne, og at færlig Antiochia, det ældste Sæde for asyriske Magt og Pragt, havde en i høj Grad bestemmende Indflydelse i saa Hensende.

Det var Formiddag. Et Transportstykke gled just fra det blaa Hav ind i Dronnes' Mundbiag. Heden var tryktemde; alligevel var alle, som havde Lov dertil, oppe paa Stibets Dæk, — deriblandt Ben Hur.

De fem Aar, der var gaaet, havde modnet ham til Mand. Den hvide Læresdrægt, han bar, tilhølede vel tilfældes Stikkelsen Omrids, men skjulte dog ikke helt, hvor udmærket smukt stadt han var. Han havde allerede staaet en Times Tid beropet i Stugge af Sæjlet. Udfligge Passagerer, der tilhørte samme Nation som han, havde imedens gjort frugtsløse Forsøg paa at indlede en Samtale med ham. Han havde været dem høfligt, men kort og paa Latin. Hans fine Væsen, hans beleevne Maade at tale paa, endelig hans Tilbageholdenhed havde gjort Folk nysgerrige; og saa var det ogsaa det, at stoni han førte sig med en Ansænd som en ædel Patricier, havde han faaet paa-faldende lange Arme og faadanne paafaldende store og grode Hænder. Man fik det Indtryk, at han maatte have en „Historie“.

Skibet havde i en af Havnene undervejs, blandt andre Passagerer, faaet en Jøde ombord, der lod til at være fornem og dannet og som optraadte med en vis faderlig Velvillie. Han havde Ben Hur gjort nogle Spørgsmaal; og da Mandens Væsen indgød ham Tillid, var de kommet i en længere Samtale . . . Nu, da Skibet løb ind i Dronnes, trykpede de to andre Stibe, der just i det samme udfoldede en hel Del lysgule smaa Flag. Nogle spurgte, hvad de Flag skulde betyde, og den fornemme Jøde fortærede: „Flagene er Mærker paa, hvem Stibene tilhører. Det er en rig Kæmmands i Antiochia, hans Sølvkø plejer at hestegule Flag, naar de møder hinanden; det skal sige saa meget som, at de har haft en lykkelig Rejse.“

„Kender Du ham?“

„Jeg staar i Forretningsforbindelse med ham.“ — Og da han kunde mærke, at de omkringstaaende gerne vilde høre noget nærmere om den paagældende, tilføjede han: „Da han er saa umaadelig rig, er han ikke blot meget kendt, men han har ogsaa haft mange Misundere. Der siges en Del om ham. I Jerusalem boede der i sin Tid en Hjerste af den ældgamle Familie Hur . . .“

Det gav et Sæt i Ben Hur, og hans Hjerte tog til at banke; men han traang sig til at lade rolig.

„Denne Hjerste var en udmærket dygtig Kæmmand, han indløb sig paa storartede Foretagender, baade i Osten og Vesten, og havde Filialer i de største Byer. Filialen her

i Antiochia levedes af en vis Simonides, som til Trods for sit græfle Navn var født Israelit. Det hed sig, at han var ligeven. Hjersten omtom paa en Sæjse; men hans Forretning blev forstærket og led intet Stær. Saa brød imidlertid Ulykken ind over Familien: Hjerstens eneste Søn, som var lige ved at blive myndig, gjorde Forsøg paa at dræbe Statthalderen Gratius midt i en af Jerusalem's Gader. Romernes Hævn ramte det hele Hus; ikke et eneste Medlem af Familien blev staaet, dens Palads blev forseglet, dens Formue konfiskeret. Statthalderen smurte sig en gylden Salve til sit Saar.“

Nogle af Tilhørerne lo. „Det vil sige, at han beholdt Formuen selv?“ spurgte En.

„Saadan siger man“, svarede Jøden; „jeg fortæller kun, hvad jeg har hørt af andre. Her i Antiochia var som sagt Simonides Hjerstens Forretnings-Hjer. Efter at det var gaaet Familien galt, drev han Handel for egen Regning og svang sig i kort Tid op til at blive en af Byens første Kæmmand. Som hans Hjerste havde gjort for ham, sendte han Karavaner til Jædien; og han har i dette Øjeblik Stibe nok i Søen til at kunne danne en hel tongelig Flaade. Folk siger, at for ham mislykkes aldrig noget. Hans Kameler dør kun af Alderdom, og hans Stibe lider aldrig Skibbrud, men kommer stadig hjem med rig Laft.“

„Hvor længe har det staaet paa?“

„Aaap en halv Snes Aar.“

„Man skulde synes, han maa have haft noget i Baghaanden til at begynde med.“

„Ja! Det bedder sig, at Statthalderen fik kun fat i Jerusalem-Hjerstens urørlige og rørlige Ejendom, i Areatur, Stibe og den Slags; Penge derimod fandt han ingen af, stændt der bestemt maa have ligget store Summer efter ham. Hvor de er blevet af, har aldrig kunnet opklares. Statthalderen lader til at have ment, at Simonides havde taget dem til Drifts-Kapital; i alt Fald lod han ham to Gange i Løbet af 5 Aar taale i Fængsel og underlaste Tortur. Jeg har hørt sige, at der skal ikke være en Knoflet hel mere i Simonides' Akrop. Da jeg sidste Gang saa ham, sad han som en vanstæbt Krøbling mellem en Stabel Puder i en Lænestol.“

Ben Hur krammede Haanden sammen om Tødet, som han stod og støttede sig til.

„Ellers førte Torturen ikke til noget“, fortsatte Fortælleren. „Hvad han ejede, det ejede han med Rette og gjorde retmæssig Brug deraf, — andet kunde man ikke præse ud af ham. Og nu er Forsølgelsen ophørt, han har en af Liberius personlig underkrevet Bevilling til at drive Handel.“

„Den har han vist maattet betale dyrt?“ sagde en af de omstaaende . . . Men Fortælleren havde allerede vendt sig bort og var gaaet hen paa et andet Sted af Dækket.

Ben Hur traadte hen til ham. „Med man ikke,“ spurgte han, „hvad der er blevet af Simonides' Herres Familie?“

„Sønnen blev dømt til Galejerne og er sikkert død nu. Om Moderen og Søsteren derimod ved man intet. De er sagtens blevet puttet ind i et af de Fængsler, hvoraf der er saa mange i Judæa.“

Imidlertid nærmede Skibet sig til Byen. Passagererne himlede sammen igen for at nyde det prægtige Stue; og atter maatte den fornemme Jøde til at forklare og fortælle. „Jøden“, sagde han, „laaber her mod Vest. Der henne“ — han pegede mod Syd — „er Bjergene Casius eller (som Folk holder mere af at kalde det) Dronnes-Bjerg, der ligger over til sin Broder Annus. Midt imellem der forie Værg, hvorfra Kongens Vandledninger fører det klareste Vand, man kan ønske sig, ind til Byen. Stovene der er hele Vidensiser endnu, fulde af Fugle og Dyr.“

„Hvor er Søen?“ var det En, der spurgte.

„Den er derovre, mod Nord. Man kan ride op til den eller, endnu lettere, to derop; thi en Arm af Floden staar i Forbindelse med den. — Daphnes Grotte?“ svarede han en anden, som havde spurgt, „ja, den er ikke til at beskrive! Man har et Mundheld, der siger: Heller være Dorn og sidde paa et af Daphnes Morbrætræer, end sidde som Gæst ved Kongens Bord! . . . Folk tager derhen bare for at se — og kan saa ikke rive sig løs igen.“

„Saa gjorde man da bedst i at blive derfra!“

„Det vil jeg ikke sige! Alle skal derhen: Filosofer og Præster og Kvinder og gamle unge Mennesker. I søger saamænd ogsaa nok derhen; og derfor — om jeg ellers maa give Eder et godt Raad — saa tag ikke Logis i Byen, men begiu Jer straks til Landsbyen, som ligger i Nærheden af Grotten. Vejen derud gaar gennem en Have med de dejligste Springbæde . . . Og der“ — alles Blik fulgte hans Fingers, som pegede, — „er I Byens Mur, et Restvært af Hjersten for alle Vægmestre. Gennem tre Hundrede Aar har den formelig døstet sig sammen med Klippene, hvorpaa den er bygget. — Den har 400 Taarne, og hver Taarn er en Vandbeholder . . . Og naar I saa ser længere frem i den Retning,“ tilføjede han, „kan I se to Bjerge. Paa det længst borte er det et Citadel, som hele Aaret igennem har en romersk Legion til Besættning; paa det andet Bjerg ligger der et Jupiters Tempel, og lige neden for Grotten's Palads, — en saa stærk Fæstning, at den skulde synes uindtagelig.“

Matroserne begyndte at tage Sæjlet ind. Jøden forklarede videre:

„Over Broen der gaar Vejen til Seleucia. Her ender nemlig Stiksbarten; hvad der skal videre maa læses paa Kameler. Og ovenfor Broen har vi den, hvor Calinius byggede den nu By, som han saa forbandt med den gamle By ved 5 væere Viadukter . . . Ja, Antiochia er en mærkelig Stad; lykkelig den, som har set den!“

Skibet spingede i det samme, og gled langsomt hen til Landingspladsen neden for Muren. Der blev tastet Reb i Land og gjort fast; Sejlskæben var til Ende.

Før Ben Hur forlod Skibet, opstog han endnu en Gang den fornemme Jøde. „Undskyld, jeg opholder Dig! men hvad Du fortalte om Kæmmanden Simonides har gjort mig nysgerrig efter at lære ham at kende. Hvor bor han?“

Manden saa' vist paa Ben Hur, og svarede saa: „Jeg vil gerne spare Dig en unyttig Gang; Simonides laaner ikke Penge ud!“

Ben Hur traat paa Smilebaandet: „Og jeg laaner ikke Penge!“ sagde han.

Den Fremmede bukkede for. — „Næst Du at tale med ham, saa søg Floden hen til Broen der: han bor i en

Bygning, der ser ud, som om den kunde være en lille bygget ind i Muren. Foran er der en stor Stabel- og Landingsplads, — Stibene, som ligger der, er alle hans. Du kan vanskeligt gaa fejl.“

„Jeg takker for Oplysningen.“

„Vore Fædres Fred være med Dig!“

Hver gik sin Vej. De Dragere fik fat i Ben Hur's Tøj og spurgte, hvor det skulde bringes hen. „Til Citadellet!“ svarede han . . . Den Bested tydede paa, at han maatte være Militær.

To brede Gader, der star hianben under en ret Vinkel, delte Byen i firekanter. I den Gade, som løb fra Nord til Syd, laa en befjendelig stor Bygning, „Nymphæum“. Da Ben Hur kom hen til den og, bag efter Dragerne, drejede mod Syd, maatte han, stændt han kom lige fra Rom, stubse over den Pragt, som udfoldede sig for ham. Til højre og venstre laa Paladser; og mellem dem stralte sig dobbelte Søjlerækker af Marmor, som stikte færlige Færdelslinier af for Mennesker, for Kreatur og for Vogne. Et Tag gav sølig Stugge i hele Vejens Længde; hift og her plæfede et Springvand.

Ben Hur var dog for optaget af Simonides' Historie, til at han ret kunde fordybe sig i Stuet. Da han var naaet hen til Omphalus — fire mægtige Buer tværs over Gaden, som Epiphanes havde bygget til sin egen Forherligelse, — stiftede han pludselig Bestemmelse. „Jeg tager ikke ud til Citadellet i Dag,“ sagde han til Dragerne. „Vis mig hen til et Herberge, — helst et i Nærheden af Broen ved Seleucia-Bejen.“

Dragerne adlede. Og fort efter befandt han sig i et tærbeligt, men rummeligt Herberge, som laa et godt Stenlast fra Broen, hvorunder Simonides boede. Han tilbragte Aftenen oppe paa Herbergets Tag. Alle hans Tanker drejede sig om det ene: „Endelig skal jeg da saa noget at vide om Moder og om lille Tirgah! Og hvis de lever endnu, — skal jeg vide at finde dem!“

IX.

Straks den følgende Morgen begav han sig hen til Kæmmanden Simonides. Han kom gennem en med Tindber og Tæller smykket Port og forbi en Række Værfter. Og nu var han ved Broen og havde lige foran sig det Hus, som han søgte. Den Fremmede havde sagt sandt, — den lignede en lille i Muren, denne graalige Masse af utilhuggede, hiltst sammenføjede Sten. To store Porte førte ud til Stabelpladsen; nogle tæt tilgittere Væbninger gjorde Tjeneste som Vinduer. I Mur-Sprækkerne voksede Ultrudt, og hift og her stiftede nogle Møns-Totter en tummelig Tilværelse paa de bare Sten. Vortene stod aadne: gennem den ene gik Færdslen ind, gennem den anden gik den ud. Der var Liv og Træthed overalt. Paa Løsepladsen laa Stabler af Væer, som Grupper af Arbejdsfolk var sysselfatte ved; nedenfor Broen var en hel Del Stibe — alle med gule Smaaslag oppe — i Færd med at lade eller losse . . . Ved den mobfatte Ende af Broen bukkede op over Vandet en med Smaataarne og Ballustrader udstyret Mur, der syntes at optage næsten hver Jødsbred Jord paa den lille D . . .

Ben Hur skæntede dog det altsammen kun ringe Opmærksomhed. Vilde Simonides kendes ved ham? Det var det eneste, han for Øjeblikket bekymrede sig om. Hvis den Fremmede havde vist rigtig Vished, saa var jo Simonides Familien Hubs Livene: altsaa tilfærlig alt, hvad han ejede, Huset Hur! . . . „Men selvfølgelig giver jeg ham Friheden,“ tænkte Ben Hur; „blot han skaer mig Underretning om Moder og Tirgah, saa er alt andet mig ligegyldigt!“ . . . Og han stod Hjertet op i Livet og gik ind i den store Port.

Ogsaa der laa Væer stabled op; og i tusmørteligt Lys gik Arbejdsfolk til og fra, medens andre med Søv og Han:mer gjorde Pak-Klasser i Stand til Afsendelse . . . En, som møbte Ben Hur, spurgte ham: „Hvad søger Du?“ Og paa den Bested, han gav: „Kæmmanden Simonides!“ blev der saaret: „Saa sølg med!“

Gennem en Labyrinth af snævre Stier, med Værbasser paa begge Sider, kom de h-v til en Trappe; og da de ad den var gaaet op paa Værelserets Tag, stod Ben Hur foran et Hus, som var bygget beroppe og ikke kunde ses nedefra. Selve Taget, han befandt sig paa, var omgivet af en lav Mur og var — underligt at se til! — forvandet til en fuldstændig Have. Mellem Rosenbuste førte en Gang hen til det stenfattede Huses Dør. Saa kom de ind i en mørk Korridor — og for Enden af den til et Forhang.

„Her er en Fremmed, som vil tale med Herren,“ meldte Manden, der havde vist Vej.

„Bed ham i Guds Navn komme ind!“ svarede en klar Røst.

Langs Væggene i Værelset stod smagfulde Reoler fulde af Pergament-Ruller, — aabenbart Kæmmandens Handelsbøger. Der var bløde Tæpper paa Gulvet, saa Fodtræin døde lybløst hen derinde. Midt i Stuen sad, i en højrygget Arm-Lænestol og mellem en Mængde Puder, en Mand; ved Siden af ham stod en ganske ung Pige . . . Ben Hur bukkede arbejdsigt — og saa' derfor ikke, hvorledes Kæmmanden forbauset løstede Haanden, og hvor hans Haand rystede. Da Ben Hur rettede sig i Vejret igen, møbte han Faderens og Datterens ufravendte, rolige Blik. Datterens Haand hvilede nu paa Faderens Skulder.

„Hvis Du er Kæmmanden Simonides og hvis Du er Jøde, saa“ — Ben Hur stoppede et Øjeblik — „være vor Fader Abrahams Guds Fred med Dig og med dine!“

Kæmmanden svarede, med paafaldende klar Stemme: „Jeg er den Simonides, Du taler om, og Jøde af Fødsel . . . Jeg, Jøden Simonides, gengælder din Hilsen og beider Dig sige mig, hvem min Gæst er!“

Ben Hur saa' imedens paa Manden. Hans Legeme var en formøls Masse, halvt skjult af et mørkt, stuttet Siletæppe; men Hovedet var ærbøt formet — som en Gorfars. Tynde Krøller af hvidt Haar faldt ud over Panden; de hvide Hænder lod de stinnende sorte Sjæne synes dobbelt blanke. Ansigtet var blegt og rhynt; men dets Udtryk saa vel som Hovedformen tydede paa, at man havde en Mand for sig, der heller vilde ds end fravige en Beslutning. Det var en Herster-Natur, en af dem, der vel kan knæktes, men aldrig bøjes — uden med det gode.

(Fortsættes.)